

— Καί μήπως δὲν εἶμαι ; Κύτταζε, εἶπεν ὁ νέος ἀποκαλύπτων τὸ ὥχρον τοῦ πρόσωπον ἡλκιοιωμένον ἐκ τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ τῆς ὀδύνης καὶ τῆς φρονήσεως. Εἶπες, νομίζω, ὅτι ὁ Λουβοῦ θὰ παραλάβῃ τὴν Ἀντωνιέτταν αὐρίον ;

— Ναί.

— Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν αὐρίον σημαίνει μετ' ὀλίγας ὥρας· πρὸ παντὸς ἄλλου, ἅς ἐξέλθωμεν ἀπ' ἐδῶ.

— Σὲ φυλάττουν.

— Οἱ ἵππεῖς μου δὲν θὰ μ' ἐμποδίσωσι διὰ τῆς βίας· ἡ ἐλαχίστη πρόφασις τοὺς ἀρκεῖ.

— Ἐὰν ὅμως περιφέρεσαι εἰς τὸ στρατόπεδον, θ' ἀναγνωρίσθῃς καὶ θὰ συλληφθῇς, πρὶν κάμῃς εἰκοσι βήματα.

— Εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ περιμένω τὴν νύκτα. Οὐδ' ὁ Λουβοῦ θὰ περιμένῃ διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του.

— Ὁ Ἰασπίνος ἐπτοήθη βλέπων τόσῃ ἀταξίαν καὶ ταραχὴν εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, τὴν συνήθως τόσῃ γαλήνιον καὶ γόνιμον εἰς ιδέας ἐν ὥρᾳ κινδύνου.

— Φίλε μου, τῷ εἶπε, δὲν εἶσαι τώρα εἰς κατὰστάσιν νὰ λάβῃς μίαν ὀρθὴν ἀπόφασιν. Ἀφῆσε νὰ ὠριμάσῃσιν αἱ ιδέαι σου· ζήτησε συμβουλὴν.

— Συμβουλὴν ! Θεέ μου ! καὶ παρὰ τίνος ; Ἀ, ἔχεις δίκαιον, Ἰασπίνε· μόνος δὲν θὰ ἐπιτύχω· ἔχω ἀνάγκην συμβουλῆς καὶ βοηθείας. Ἀς ἴδωμεν, ποῦ εἶνε οἱ φίλοι μου ; Ἐχῶ τοιούτους ; Ἀς μὲ βοηθήσωσι διὰ τῆς καρδίας καὶ διὰ τοῦ βραχίονος.

Καὶ ὁ ἀτυχὴς νέος ἐθύθισεν ἐντὸς τῶν σπασμωδικῶς κινουμένων χειρῶν του τὸ μέτωπόν του, βαρὺ ἐκ τόσων συμφορῶν.

— Ὁ κύριος Ρυβαντέλ !... ἐψιθύρισε ὁ Ἰασπίνος μετ' ἐπιφυλάξεως, διότι ἐφοβεῖτο μήπως τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἦτο συνώνυμον τῆς πείρας καὶ τῆς περικοπέως ἠθέλει ἀπαρέσει εἰς τὸν Γεράρδον, ὅστις ἤδη ἐξώκειλλεν εἰς τὰ ἔσχατα μέτρα.

Ἀλλὰ παρὰ τὴν προσδοκίαν του, τὸ ὄνομα τοῦ Ρυβαντέλ ἐγένετο εὐχαρίστως ἀποδεκτόν.

— Ναί, εἶνε ἀληθές, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ὁ Ρυβαντέλ εἶνε ἀνθρωπος ἔμφρων· εἶνε ταυτοχρόνως χαρρακτῆρος ζωηροῦ· δὲν ἀνέχεται τὴν ἀδικίαν, δὲν ἀγαπᾷ τὸν Λουβοῦ καὶ ἀγαπᾷ ἐμέ. Ἰασπίνε, λάβε τὴν καλωσύνην νὰ παρακαλέσῃς τὸν κύριον Ρυβαντέλ, νὰ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ, ἀφοῦ δὲν μοῦ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἐξέλθω.

Ὁ Ἰασπίνος χαίρων εἰς ἄκρον ἔδραμεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ρυβαντέλ. Ἐν τούτοις περίξ τῆς σκηνῆς τοῦ Γεράρδου περιήρχοντο ἀδιακόπως ὑπὸ τὸ πρόσχημα περιπόλων ἢ ἀγγελιαφόρων οἱ κατὰσκοποι τοῦ Λουβοῦ ἐπιτηροῦντες πᾶσαν ἐν τῇ σκηνῇ κίνησιν καὶ κατασκοπεύοντες πᾶσαν ἀπόφασιν. Παρηκολούθησαν τὸν Ἰασπίνον, ὅστις τὸ ἐνόησεν· ἀλλὰ τί νὰ πράξῃ ; Ὁ Γεράρδος τὸ συνηθάνετο ἐπίσης, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ ἐμποδίσῃ ; Ὁ τελευταῖος αὐ-

τὸς ἀγὼν ἦτο ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους παίζει τις μὲ χαρτίαν ἀνοικτὰ· ἦτο ἀγὼν γυμνοῦ στήθους κατὰ θώρακος, κενῆς χειρὸς κατὰ ρομφαίας διστόμου.

Ἔπεται συνέχεια.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς σαγηνευτικῆς μυμυθιστορίας τὸ KOMMENO XEPI, δημοσιευθήσεται ἕτερον ἐξοχον ἔργον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ **Λάμπρου Ἐνυᾶλη** ὑπὸ τὸν τίτλον :

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ περιπύστου συγγραφέως τῆς **Κυρίας τῶν Καμελιῶν**, τοῦ **Μυθιστορήματος τῆς Γυναικὸς** καὶ τόσων ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀρκοῦσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ KOMMENO XEPI

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

— Ἐμπρὸς λοιπὸν ἅς μὴ ἀργοπορῶμεν. Τὸ παιδί εἶνε εἰς καλὴν κατὰστασιν. Ἡ θέα τοῦ χρηματοκιβωτίου τὸ προδιέθεσε καὶ αὐτὴν τὴν περίστασιν δὲν θὰ τὴν ξανκεύρῳ.

Ἐ! Γῶγο, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος, τί σκέπτεσαι ;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον. Φτεινὰ πετεινράκι, ἐνῶ περιμένω τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου Βινιόρου.

— Ὁ κύριος Βινιόρου δὲν ἔχει καμμίαν παραγγελίαν νὰ σοῦ δώσῃ.

— Τόσῃ τὸ χειρότερον. Προτιμῶ νὰ εἶμαι εἰς τοὺς δρόμους, παρὰ μέσα 'στὰ γραφεῖα, ποῦ ἔρχεται τόσος κόσμος, ἂν καὶ διασκεδάξῃ πάλι κανεῖς. Ἐρχονται μερικοὶ μὲ κᾶτι ἀστειὰ μοῦτρα.

— Στοιχηματίζω πῶς τοὺς κοροϊδεύεις ἀπὸ 'πίσω.

— Ποτέ, κύριε Μάξιμε. Αὐτὰ θὰ σᾶς τὰ εἶπεν ὁ Μαλικιόρν.

— Καὶ γιατί ὁ Μαλικιόρν ;

— Γιατί μὲ μάχεται, ἐνῶ ἐγὼ ἂν ἤθελα, 'μποροῦσα νὰ τὸν διώξω.

— Σὺ !

— Ναί, θὰ 'πῶ, πῶς ποτέ δὲν εἶνε 'στὴν θέσιν του, καὶ τὸ βράδῃ 'μπαίνει κανεῖς ἐδῶ μέσα μὲ ὅλην του τὴν ἡσυχίαν.

— Καὶ ποῦ τὸ 'ξεύρεις ;

— Τὸ 'ξεύρω, γιατί ἐμπῆκα ἐγώ.

— Σώπα δά. Ἐσὺ φεύγεις 'σταῖς ἐξ ἀπὸ 'δῶ.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ὡς ἐξ καὶ τέταρτο μὲ περιμένουν πάντα οἱ φίλοι μου 'στὴν Μαγδαληνὴ. Καὶ ὅμως, εἶμαι βέβαιος, πῶς ἔμεινα ἐδῶ μιὰ φορά, ποῦ δὲν ἦτανε κανεῖς, καὶ ἐφοβήθηκα μάλιστα.

— Ἐφοβήθηκες, γιατί ;

— Νά, δὲν ἔχει φῶς διόλου, καὶ 'στὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνο τὸ χρηματοκιβώτιον· μοιάζει μὲ φάντασμα, ἔπειτα εἶνε καὶ ποντικοὶ ποῦ τρέχουν μέσα 'στὰ πόδιά σου.

— Ἐκοιμώσουν λοιπὸν καὶ σ' ἐκλείσαν μέσα ;

— Θαρρῶ.

— Καὶ δὲν ἐφώναζες νὰ ἔλθουν νὰ σ' ἀνοίξουν ;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Καὶ δὲν εἶδες κανένα ;

— Ὅχι... ὄχι... κανένα.

— Καὶ πῶς εὐγῆκες ἐξω ;

— Δὲν ἤξεύρω.

Ὁ Μάξιμος ἐξ ἀνυπομονησίας ἐπληττε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος.

Ὑπέθετεν ὅτι ἤδη ἐκράτει τὸ νῆμα καὶ τὸ ἔβλεπεν ἀπαξ ἔτι θραυμένον. Τὸ δὲν ἤξεύρω ! ἤρχετο πάντοτε ὡς ἐπώδῳ καὶ ἔθετε τέρμα εἰς τὴν περαιτέρω διαφώτισιν τῆς ὑποθέσεως.

Ἐπρεπε νὰ ἐπαναρχίσῃ.

— Γνωρίζεις τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ ; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Μάξιμος.

— Τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ ! ἐπανελάθεν ὁ Γῶγος, βέβαια καὶ τὸν 'ξεύρω. Τὸν εἶδα τρεῖς φορές τοῦλάχιστον. Καὶ ἤμουν ἐκεῖ ἅμα ἦλθε γιὰ νὰ πάρῃ ἓνα κασάκι, ποῦ εἶχε δώσει εἰς τὸν κύριον Δορζέρ.

— Ἐνα κασάκι ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος, προσποιούμενος ἐκπληξιν.

— Ναί, ἓνα κασάκι, τόσο δά, ἀπὸ μαῦρο ξύλο, μὲ προυντζίνη κλειδαριὰ.

— Καὶ τί εἶχε μέσα σ' αὐτὸ τὸ κασάκι ;

— Δὲν 'ξεύρω. Δὲν τὸ ἀνοίξαν 'μπροστά μου, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς εἶχε χαρτί. Τὸν μάχομαι αὐτὸν τὸν κύριον Βορισῶφ.

— Γιατί ;

— Πρῶτα κι' ἀρχὴ δὲν ἀγαπῶ διόλου τοὺς Ρώσσους. Καὶ ἡ μάμμη μου δὲν τοὺς ἀγαπᾷ.

— Τί τῆς ἔκαμαν ;

— Καὶ τί δὲν τῆς ἔκαμαν... καὶ τί δὲν τῆς ἔκαμαν... μὰ δὲν 'θυμοῦμαι. Ἐπειτα, ἔχει μιὰ φωνὴ ἄσχημη αὐτὸς ὁ παλῆς Ρῶσος. Θαρρεῖς πῶς ἅμα 'μιλεῖ ψέλνει.

Ἐθυμοῦμαι πῶς τὸν ἐκοροῖδενα, ἅμα ἐκτυποῦσε τὸ παραθυράκι, καὶ θὰ τὴν ἐπερνοῦσα κακὰ, ἐπειδὴ μὲ εἶδε, ἂν δὲν τοῦ ἀνοίγῃ ὁ κύριος Βινιόρου.

— Ὁ κύριος Βορισῶφ θὰ ἔκανε ἀγία δουλειὰ, ἂν σοῦ ἔδινε καμμία, γιατί ὁ κύριος Δορζέρ δὲν σὲ πληρώνει νὰ περιπαίξῃς τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε νὰ κάθῃσαι νὰ ἀκοῦς τί λέν οἱ ἄλλοι, εἶπεν ὁ ταμίας.

Ὁ Μάξιμος ἔσπευσε νὰ ἐπανάλαβῃ τὸν λόγον. Ἦθελε νὰ μὴ τρομάξῃ τὸ παιδίον, διότι τότε ἅπασα ἡ ὑπόθεσις κατεστρέφετο.

— Μπά ! καθέννας 'μπορεῖ νὰ γελᾷ ὅσῳ θέλει. Καὶ γὰρ τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ δὲν τὸν χωνεύω διόλου.

Γιὰ 'πὲς μου λοιπὸν, παιδί μου, τὸ 'πῆρε τὸ κασάκι του.

— "Οχι, απεκριθή ο Γῶγος ἄνευ δι-
σταγμοῦ. "Όταν ἦλθε νὰ τὸ πάρῃ δὲν τὸ
εὑρήκα πειά.

— Μήπως τὸ πῆρε κανεὶς; ἠρώτησεν
ὁ Μάξιμος, οὐτινος ἡ καρδιά ἐπαλλεν ἐκ
συγκινήσεως.

— Καὶ βέβαια.

— Ποιὸς λοιπόν;

— Σταθῆτε νὰ 'θυμηθῶ ἦτανε

ὦ δὲ ... νὰ πάλι 'ποῦ σκοτίσθηκε ἡ κε-
φαλὴ μου... μούρχότανε 'στὸ στόμα τὸ ὄ-
νομα καὶ πάλι μούφυγε.

— 'Ο Λαδίσλας, εἶπεν ὁ Μάξιμος ὅπως
τυχαίως.

— Ναί, αὐτός! ἀνέκραξεν ὁ Γῶγος
πλήττον τὰς χεῖρας ἐκ χαρᾶς.

— 'Ο ἄνθρωπος τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ.

— Ναί, ναί, αὐτός. 'Α! τὸ ζῶν, τὸν
μάχομαι καὶ αὐτὸν 'σὰν τὸν Βορισῶφ.

— Καὶ ἡ κυρία;

— 'Η κυρία! Ποία κυρία;

— 'Εκείνη 'ποῦ εἶχε τ' ἄλογα 'ποῦ τὰ
ἐπεριποιεῖτο ὁ Λαδίσλας. Σὺ μοῦ εἶπες
γι' αὐτήν.

— 'Ο Γῶγος ἐσκέφθη καὶ ἀπεκρίθη βρα-
δέως.

— Δὲν εἶδα καμμίαν κυρίαν. 'Ο Λα-
δίσλας ἦτο μόνος του.

— Προσπάθησε· θὰ εἶνε ἔσως αὐτὴ 'ποῦ
συνήντησα εἰς τὸ σκέιιν.

— Τὸ σκέιιν, ἐπανελάβε τὸ παιδίον,
καταβάλλον μεγάλας προσπάθειάς ὅπως
ἐπανεύρη ἀφιπταμένην ἰδέαν.

— Ναί. 'Εεύρεις πῶς εὑρήκα μιὰ γυ-
ναῖκα ἐκεῖ, 'ποῦ τὴν συνώδευσε σπῆτι της
καὶ σὺ μὰς ἠκολούθησες.

— Μὴ μοῦ τὰ λέτε αὐτά, κύριε Μά-
ξιμε γιατί τὰ χάνω.

— "Όστε ἄς ἔλθωμεν πάλιν εἰς τὸν
Λαδίσλαν. Τί εἶχε μὲ τὸν συνταγματάρ-
χην Βορισῶφ, 'ποῦ τοῦ ἔκλεψε τὸ κασάκι
του;

— 'Ο Βορισῶφ εἶνε ληστής.

— Καλά, μὰ τί τοῦ ἔκαμε τοῦ Λα-
δίσλα.

— 'Ο Γῶγος ἔλαβε τὸ μέτωπόν του διὰ
τῆς χειρὸς καὶ δὲν εἶπε λέξιν.

— 'Ο Μάξιμος καὶ ὁ Βινιόρῦ ἀνέμενον
στενοχωρούμενοι τὴν ἀπάντησιν, ἡ ὁποία
θὰ ἔλκε τὸ αἰνιγμα.

— Δὲν 'μπορῶ πειά, ἀπεκρίθη ὁ Γῶ-
γος λυπημένος. 'Ετελείωσε, δὲν βλέπω
πειά.

— 'Ο Μάξιμος ἐφάνετο ὀργισμένος, διότι
ἔβλεπεν ὅτι ὁ φίλος του εὑρίσκε τὴν σκη-
νὴν ταύτην γελοίαν καὶ ἀμφέβαλλεν ἔτι
περὶ τῆς καλῆς πίστεως τοῦ ἐγγόνου τῆς
χήρας Πιριάκ.

— 'Ο δὲ Βινιόρῦ φοβούμενος τὸν ἀπόντα
τοῦτον ἀντίπαλόν του, κατηρᾶτο τῆς πο-
λυπραγμοσύνης τοῦ Μάξιμου.

— Πρὸς τί νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ μέσον
τὴν θλιβεράν αὐτὴν ἱστορίαν καὶ τί θὰ
τὸν ὀφελήσουν αἱ μαρτυρίαι ἐνὸς βλακῆς;

— Παράσῳρον δὲ τὸν Μάξιμον κατὰ μέ-
ρος τῷ εἶπεν·

— Ποῦ θὰ καταλήξῃς; Αὐτὸ τὸ πα-
λῆόπαιδο γνωρίζει τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς
ἐβοήθησε, εἶνε πρᾶγμα φανερόν. Τί μὰς

ἐνδιαφέρει; Πρέπει ὑμεῖς νὰ φροντιζόμεν
διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ συνταγματάρχου,
ὁ ὁποῖος ἄλλως τε, ἔχασε πᾶσαν ἐλπίδα
περὶ τοῦ κιωτίου του; 'Ὡς πρὸς ἐμέ, σὲ
βεβαίῳ ὅτι ἐκαρέθηκα τὸν Γῶγον καὶ θὰ
κάμῃς καλὰ νὰ τὸν πάρῃς ἀπ' ἐδῶ. Πή-
γαίνε τον ἐκεῖ ἀπ' ὅπου τὸν ἐπῆρες, καὶ
ἄς μὴ γίνῃ λόγος πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Καλά, πηγαίνω, ἀπεκρίθη ὁ Μάξι-
μος ὀλίγον δυσηρεστημένος. "Ελα, Γῶγο.

Οἱ δύο φίλοι ἐχαιρετίστησαν, χωρὶς λέ-
ξιν νὰ προφέρωσι καὶ ὁ Μάξιμος ἀπῆλθε
μετὰ τοῦ Γῶγου, ἐνῶ ὁ Βινιόρῦ ἐπανε-
λάμβανε τοὺς λογαριασμούς του.

Δὲν ἦτο τῆς αὐτῆς γνώμης μὲ τὸν νέον
συνεταῖρον τὸν θεῖου του ὁ πείσμων αὐ-
τὸς Μάξιμος.

Αἱ παρασιωπήσεις τοῦ Γῶγου ἐξή-
γειραν πλειότερον τὴν περιέργειάν του
καὶ ἔσπευδε νὰ συμπληρώσῃ τὰς πληρο-
φορίας του, μὴ φροντιζὼν ποῦ ἤθελον κα-
ταλήξῃ αὐταί.

Καὶ δὲν ἀπηλπίζετο, ὅσον ἀφώρα τὴν
ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας. 'Ο Γῶγος ὡ-
μίλησεν ἀσυναρτήτως, ἀλλὰ ἦτο πιθανὸν
ὅτι θὰ ὠμίλει σαφέστερον.

Ἐξ ὅσων εἶπε κατεδείκνυτο ἡδὴ ἡ ἀ-
θωότης τοῦ κυρίου δε Καρνοέλ. 'Ο κλέ-
πτης ἦτο ὁ ἄνθρωπος τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ.
Τὸ ὄνομα Λαδίσλας τῷ προσήρμοξε θαυ-
μάσια καὶ εἰς τὸ ἄτομον καὶ εἰς τὰς συ-
νηθείας. 'Ο Λαδίσλας θὰ ἦτο Σλαῦος, καὶ
βεβαίως θ' ἀνεχώρησεν εἰς τὴν πατρίδα
του, ἀφοῦ ἐγένετο πάλιν κάτοχος τοῦ βρα-
χιολίου. Πῶς νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ὁ Ροβέρ-
τος δὲ Καρνοέλ ἐγνώριζε τὸν ἀγριάνθρω-
πον ἐκεῖνον καὶ τὴν τυχοδιώκτριαν τοῦ
σκέιιν; Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι βεβαίως ἦσαν
ἐχθροὶ τοῦ Βορισῶφ, οὐδὲν κοινὸν ἔχοντες
πρὸς τὸν Ροβέρτον. Καὶ ἡ γυνή, τῆς ὁ-
ποίας ἡ χεὶρ ἀπεκόπη ἐν τῷ μηχανισμῷ
τοῦ χρηματοκιβωτίου, βεβαίως θὰ ἐτέλει
ὕπὸ τὰς διαταγὰς των.

— 'Οποία χαρὰ νὰ διηγηθῇ εἰς τὴν κό-
μησάν τὰς πρώτας ταύτας ἀνακαλύψεις,
νὰ τῇ ὑποβάλῃ τὰς ἀποσπασθείσας διὰ
τῆς ἱκανότητός του παρὰ τοῦ ἐγγονοῦ
τῆς χήρας Πιριάκ πληροφορίας, καὶ νὰ
τὴν ἐρωτήσῃ περὶ τῆς μελλούσης πορείας
τῆς ὑποθέσεως.

Καὶ ὑπῆρχε μὲν φόβος ὅτι θὰ διαρκέ-
σωσι πολὺ αἱ ἀναζητήσεις αὐταί, ἀλλὰ
τοῦτο δὲν ἀπῆρσεν εἰς τὸν Μάξιμον σκε-
πτόμενον ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ
χρόνου ὅπως συνδεθῇ στενότερον πρὸς
τὴν εὐγενῆ σύμμαχόν του, τὴν κυρίαν
Γιάλτα.

— Ἄλλως τε δὲ δὲν ἠλπίζε πρὸς τὸ πα-
ρὸν ν' ἀποσπάσῃ ἑτερόν τι παρὰ τοῦ Γῶ-
γου καὶ ἐσκέπτετο νὰ τὸν ὀδηγήσῃ οἴ-
καδε.

— 'Ο Γῶγος, κατάκοπος ἐκ τοσούτων
πνευματικῶν ἀγώνων, δὲν ἐγέλα πλέον.
Ἡ φυσιογνωμία του, τοσούτῳ ζωηρὰ πρό-
τινος, οὐδὲν ἐξέφραζε νῦν. Οἱ ὀφθαλμοί
του ἐφάνιντο ἀπλανεῖς καὶ τὸ ἦθος του
βλακῶδες.

— 'Ο Μάξιμος κρατῶν αὐτὸν διὰ τῆς χει-
ρός, συνήντησε παρὰ τὴν ἐξώθυραν τοῦ

μεγάρου τὴν δεσποινίδα 'Αλίκην μετὰ τῆς
ἀναποσπάστου κυρίας Μαρτινῶ.

— 'Η 'Αλίκη ἦτο κἄπως ὠχρά, ἀλλὰ πάν-
τοτε ὠραία, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐμει-
δίασεν ἅμα εἶδε τὸν Μάξιμον καὶ τὸν
Γῶγον.

— Ἐσπευσε πρὸς αὐτούς, ἠσπάσθη τὸ
παιδίον, τὸ ὅποιον ἔβαλε κραυγὴν χαρᾶς
ἐπὶ τῇ θέᾳ της, ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ ἐ-
ξαδέλφου της καὶ ἠρώτησε περὶ τῆς ὑγείας
τοῦ Γῶγου, τὸν ὅποιον εὑρίσκε πολὺ παρ-
ηλλαγμένον.

— Εἶνε καλλίτερα, ἀπεκρίθη ὁ Μάξι-
μος, σπεύσας ν' ἀπαντήσῃ αὐτός, ὅπως
ἐμποδίσῃ τὸν Γῶγον νὰ εἴπῃ ἀνοησίαν
τινά. Ἐπῆγα καὶ τὸν ἐπῆρα ἀπὸ τῆς
μάμμης του, διὰ νὰ τὸν περιπατήσω ὁ-
λίγον. Νὰ με ποῦ ἔγινε καὶ παιδαγωγός.

— Κάμνεις καλὰ, εἶπεν ἡ νεᾶνις μετὰ
τρυφεροῦ μειδιάματος. Καὶ 'γὼ θὰ πῆ-
γαίνα νὰ τὸν 'δῶ, ἀλλὰ δὲν μ' ἀφῆκεν ὁ
πατέρας.

— Εἶχε δίκαιον ὁ κύριος Δορζέρ, ἀπε-
κρίθη ἡ παιδαγωγός.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, σὰς λέγω, κυρία
Μαρτινῶ, εἶπεν ὁ Μάξιμος, ὅτι ἡ χήρα
Πιριάκ, μάμμη αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, εἶνε
πολὺ σεβάσμιον πρόσωπον καὶ δὲν ἐξευτε-
λίσθη, θαρρῶ, διόλου ποῦ τὴν ἐπεσκέ-
φην. Μοῦ φαίνεται μάλιστα πῶς ὁ θεὸς
μου ἐπῆγε νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ μικροῦ.
Θὰ μοῦ πῆτε ὅμως πῶς ὁ θεὸς μου δὲν
εἶνε κορίτσι.

Καὶ 'μπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ ποῦ πη-
γαίνετε;

— Εἶνε μυστικόν, εἶπεν ἡ 'Αλίκη, ἀλλὰ
εἰς ἐσὲ θὰ τὸ πῶ.

— Πηγαίνω εἰς ἓνα ζωγράφον νὰ κάμῃ τὴν
προσωπογραφίαν μου. . . γιὰ νὰ τὴν χα-
ρίσω τοῦ πατέρα.

— Καὶ ποῦ κάθεται αὐτός ὁ ζωγράφος.

— 'Οδὸς Λισαβῶνος, εἰς τὴν γωνίαν
τῆς ὁδοῦ Κουρσέλ. Ἀφοῦ πηγαίνῃς τὸν
Γῶγον εἰς τῆς μάμμης του, εἶνε σχεδὸν ὁ
δρόμος σου. Ἐρχεσαι μαζί μας;

— Εὐχαρίστως, ἂν ἡ κυρία Μαρτινῶ
τὸ ἐπιτρέπει.

— Κύριε Μάξιμε, εἶπε γελῶσα ἡ καλὴ
γυνή, θέλετε καὶ καλὰ νὰ μὲ περάσετε
γιὰ καμμιά σχολαστικὴν παιδαγωγόν. Δὲν
θὰ τὸ ἐπιτύχετε ὅμως. Ἡ 'Αλίκη 'ξεύρει
πολὺ καλὰ, ὅτι ἡ αὐστηρότης μου δὲν
φθάνει, ὥστε νὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ ἐξέρχε-
ται μὲ τὸν ἐξαδέλφον της.

— Θὰ σὰς ἐπιβάλλωμεν λοιπὸν ὡς τιμω-
ρίαν νὰ μὰς συνοδεύετε πεζῇ καὶ νὰ μὰς
πληροφορήσετε διὰ μίαν κυρίαν, ἡ ὁποία
δεικνύει μέγα ἐνδιαφέρον νὰ γνωρίσῃ τὴν
μαθήτριάν μου, διὰ τὴν κυρίαν κόμησάν
Γιάλτα.

— Τὴν κόμησάν Γιάλτα! ἐπανελά-
βεν ὁ Μάξιμος, μὴ περιμένων βεβαίως ν'
ἀκούσῃ τὴν κυρίαν Μαρτινῶ προφέρουσάν
αὐτὸ τ' ὄνομα.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ παι-
δαγωγός, ἡ εὐγενὴς αὕτη κυρία ἦλθε πρὸ
μῶς ὥρας νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν θεῖόν σας,
καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ ἴδῃ
τὴν ἐξαδέλφην σας. Ὁ κύριος Δορζέρ ἔκα-

με ὅ,τι ἐδυνήθη διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν τιμὴν αὐτὴν.

Ἡ γνῶμη τοῦ εἶνε, ὅτι ξένη κυρία, ὀδηγοῦσα τὸ ὄχημά της μὲ τέσσαρα ἄλογα, δὲν εἶνε ἡ καταλληλοτέρα φίλη διὰ μίαν νεάνιδα.

Ἡ κόμησσαι ὅμως τόσον ἐπέμεινε, ὥστε ὁ θεὸς σου ἔκρινε καλὸν νὰ ὑπεκφύγῃ δι' ὑποσχέσεως.

Καὶ ὅταν ἀνεχώρησεν εἶπεν ὅτι θὰ ἐπανεέλθῃ. Τώρα ἀποροῦμεν πῶς τῆς ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα νὰ γνωρίσῃ τὴν Ἀλίην, καὶ ἐπειδὴ τὴν γνωρίζετε, καθὼς φαίνεται, θὰ μᾶς λύσετε τὸ αἰνίγμα.

— Μήπως ὠμίλησε γιὰ μὲ εἰς τὸν θεῖόν μου;

— Πολὺ μάλιστα. Ἀφορμὴ τῆς ἐπισκέψεώς της ἦτο ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ὑπὸ τῆς, τὸν ὅποιον προστατεύει, ἀλλὰ κατόπιν ἤρχισε νὰ ἐπαινῇ σὲ καὶ εἶπεν, ὅτι σοῦ ἐδήλωσε τὸν σκοπὸν της νὰ συνδεθῇ μετὰ τῆς Ἀλίης. Ὁ θεὸς σας δὲν ἐννοεῖ τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ, καὶ, αὐτὸ μεταξὺ μας, θαρρεῖ πῶς εἶνε τρελή.

Ὁ Μάξιμος δὲν συνεμερίζετο ποσῶς τὴν γνῶμην τοῦ θεοῦ του, ἀλλ' ἐξεπλήσσετο βλέπων ὅτι ἡ κόμησσαι, τὴν ὁποίαν ἀφῆκε κατακεκλιμένην αὐτός, ἠγέρθη μόλις τὸν εἶδεν ἀναχωρήσαντα, ἵνα ἐπέλθῃ εἰς τοῦ κυρίου Δορξέρ παρὰ τὰς διαταγὰς τοῦ ἱατροῦ, διατάξαντος αὐτῇ νὰ μὴ ἐξέλθῃ.

— Μὴ παραξενεύεσθε, διότι ἐγὼ ζητῶ τὴν σοφὴν συμβουλὴν σας, εἶπεν ἡ παιδαγωγός. Ὁ θεὸς σας δὲν θὰ τὸ ἔκαμνεν αὐτὸ, ἐπειδὴ, καὶ συγχωρήσατέ με νὰ φωνῶ εὐλαχρῶς, σας θεωρεῖ ξεμυαλισμένον. Μᾶς ἀπεδείξατε ὅμως εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης πρὸ μικροῦ, ὅτι εἰσθε καλὸς σύμβουλος, καὶ δι' αὐτὸ ἔχω πρὸς ὑμᾶς πᾶσαν ἐμπιστοσύνην.

Πῶς εὐρίσκετε τὴν ἀσυνείθιστον αὐτὴν διαγωγὴν τῆς κομῆσσαι;

— Λέγω, ἀπεκρίθη ὁ ἐξαδελφός μετὰ τινος ἀμηχανίας, λέγω, ὅτι ἡ κυρία Γιάλτα δὲν πρέπει νὰ κριθῇ ὡς κοινὴ κυρία. Ἐξῆς πάντοτε εἰς σφαῖραν ἢ ὁποῖα δὲν εἶνε καὶ ἰδική μας, καὶ δὲν φροντίζει καὶ νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὴν ἐθιμοτυπίαν. Δύναμαι ὅμως νὰ διαβεβαιώσω ὅτι οἱ σκοποί της εἶνε ἐξαιρετοί. Τὴν εἶδα σήμερον τὸ πρωὶ καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἐννοεῖ νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἀλίης.

— Καὶ πῶς αὐτό; ἠρώτησε γελῶσα ἡ κυρία Μαρτινῶ. Ἡ Ἀλίη, καθὼς γνωρίζετε, νυμφεύεται τὸν φίλον σας Βινιόρ, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνῃ εὐτυχής. Κᾶπως ἄργα, δεικνύει τὴν καλὴν της θέλησιν. Καί, ἐκτός ἂν ἡ κόμησσαι σχεδιάζει κανὲν ἄλλο συνοικέσιον, δὲν βλέπω πῶς...

— Γῶγο, εἶπεν ὁ Μάξιμος πρὸς τὸ παραπλεύρως αὐτοῦ βαδίζον παιδίον, πῆγαινε ἐμπρός, παιδί μου. Θὰ πάμε ὁδὸς Κουρσέλ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Λισαβῶνος. Ξεύρεις τὸν δρόμον, ὁδήγησέ μας.

Τὸ παιδίον δὲν ἐπερίμενε δευτέραν πρόσκλησιν ἵνα ταχύνῃ τὸ βῆμα. Τὸ πρᾶγμα τῷ ἤρρεσεν, ἄλλως τε καὶ ἡ συνδιαλέξις δὲν ἦτο ἐνδιαφέρουσα δι' αὐτόν.

Καὶ τοῦτο ἐγένετο ἐν τούτοις ἵνα μὴ δυνήθῃ ν' ἀκούσῃ ὅ,τι ὁ Μάξιμος εἶχε νὰ εἰπῇ εἰς τὴν ἐξαδέλφην του.

— Ἀγαπητὴ κυρία Μαρτινῶ, εἶπε, καὶ σύ, φιλτάτῃ μου Ἀλίη, δὲν θέλω νὰ σας κρύψω τίποτε. Τὸ καθήκον μου εἶνε νὰ σας πληροφορήσω ὅ,τι γνωρίζω, ἂν καὶ εἶνε πολὺ δύσκολος ἡ θέσις μου.

Ἄλλοι θὰ εἰσιώπων, ἀλλ' ἐγὼ ἐννοῶ νὰ ἐξέλθω τῆς θέσεως αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησεν ἡ τύχη.

— Περὶ τίνος πρόκειται λοιπόν; ἠρώτησε συγκεκινημένη ἡ Ἀλίη.

— Ἰδοὺ, φιλτάτῃ μου Ἀλίη. Γνωρίζεις ὅτι ὁ Ἰούλιος Βινιόρ εἶνε ὁ καλλίτερός μου φίλος, καὶ δὲν θὰ μὲ ὑποπτεύῃς ὅτι ζητῶ νὰ τὸν βλάψω. Καὶ ὅμως τὸ δίκαιον ἀπαιτεῖ νὰ σὲ πληροφορήσω ὅτι ἡ κόμησσαι ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὐέλ εἶνε ἀθῶος καὶ θὰ τὸ ἀποδείξῃ αὐτὴ ἡ ἰδέα.

Ἡ Ἀλίη ὠχρίασε καὶ δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἡ κυρία Μαρτινῶ ἀνέκραξεν.

— Καὶ πρὸς τί ἀναμιγνύεται αὐτὴ ἡ ξένη. Καὶ σεις, κύριε, πῶς δὲν βλέπετε ὅτι λυπεῖτε τὴν ἐξαδέλφην σας ἀναμιμνήσκοντες εἰς αὐτὴν τὸ παρελθόν, τὸ ὁποῖον ἐκουσίως ἐλησμόνησε; Δὲν ἔκαμα καλὰ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σας.

— Πρέπει νὰ παρατηρήσετε, κυρία, ὅτι ἔμποῦσα νὰ πῶ εἰς τὴν Ἀλίην μόνον της, ὅ,τι τῆς λέγω καὶ παρουσία σας. Καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς εὐρίσκεσθε παρούσα τῆς ὁμιλῶ μὲ τόσῃν εὐλικρίνειαν.

Εἰσθε μάρτυς μου. Μπορεῖτε νὰ βεβαιώσετε ὅτι πληροφορῶν τὴν Ἀλίην περὶ τῶν διατρεχόντων, ὑπῆκουσα μόνον εἰς τὴν συνειδήσιν μου, χωρὶς νὰ θέλω νὰ ἐπηρεάσω τὴν ἐξαδέλφην μου, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὴν μου.

Δὲν κατηγορῶ τοὺς σκοπούς σας, ἀλλὰ θὰ ὁμολογήσετε καὶ σεις ὅτι εἶνε παραξενὸν νὰ ὑπερασπίζεσθε ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον σεις πρῶτος κατηγοροῦσατε.

Δὲν τὸν ὑπερασπίζομαι ἐγὼ, ἀλλ' ἡ κόμησσαι. Ζητῶ ὅμως ν' ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθειαν, καὶ υποθέτω ὅτι πρέπει νὰ σας πληροφορῶ περὶ τῶν διατρεχόντων.

Ἡ κόμησσαι τὸν ὑπερασπίζεται, εἰπατε. Πῶς γνωρίζει ὅτι τὸν κατηγοροῦν; Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐκρατήθη μυστική.

— Σας δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι δὲν ὠμίλησα ἐγὼ περὶ αὐτῆς. Ἡ κόμησσαι Γιάλτα γνωρίζει κατὰ βάθος τὴν ὑπόθεσιν, καὶ υποθέτω ὅτι ὁ Γῶγος τὴν ἐπληροφόρει.

— Ἐκεῖνος ὁ μάγκας, δὲν ἔμποῦσε νὰ τῆς πῇ ὅ,τι δὲν ἤξευρε.

— Κυρία, ὑπάρχει μυστήριον ἐδῶ, μυστήριον, τὸ ὁποῖον ζητῶ ν' ἀνακαλύψω. Ὁ Γῶγος υποθέτω, ὅτι ἀνείχθη κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς κλοπῆς, καὶ ἐδύνατο νὰ φανερώσῃ τὸν ἀληθῆ ἔνοχον, ἂν δὲν ἔχανε τὸ μνημονικὸν του ἐνεκα σοβαρῆς πτώσεως, τὴν ὁποίαν ὑπέστη, καὶ τῆς ὁποίας ἡ αἰτία μένει ἄγνωστος.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσῶπος

Εἰς τὸ προσεχές:

Β Α Ρ Β Α Ρ Α

Διήγημα τοῦ Sacher Masoch

Valery Vernier

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

Ρωσικὸν διήγημα

Ἰδοὺ ἡ ἱστορία τοῦ πρίγκιπος Μιχαήλ Ν... καὶ τῆς ἀδελφῆς του Δωροθέας, τῆς πριγκηπίσσαις, ὡς μοί τὴν διηγήθη περιγητῆς τις, ἀκούσας αὐτὴν κατὰ τὴν ἐν Ρωσίᾳ περιήγησιν του.

Ἡ πριγκηπίσσαι Δωροθέα, μόνη ἐν τῷ δωματίῳ της, κατεθλίβετο, ὅτε μία τῶν θεραπαινίδων της τῇ ἀναγγέλλει τὴν ἔφθιν τοῦ Νικόλα, παλαιοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ πρίγκιπος.

Διέταξε νὰ τὸν εἰσαγάγῃσιν ἀμέσως.

— Ὡραία μου πριγκηπίσσαι, λέγει ὁ Νικόλας, σας εἰδοποιῶ ὅτι ὁ πρίγκιψ ἀδελφός σας εἶνε πολὺ πλησίον. Τὸν ἀφῆκα ὑπὸ τὰς ἰτέας, εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ὅστις διέρχεται τοῦ κήπου σας. Ναί, κυρία, εἶνε ἐκεῖ, τοὺς βραχίονας ἔχων κρεμαμένους, καθήμενος ἐπὶ τῆς χλόης, παρατηρῶν τὸ ρέον ὕδωρ, προφέρων τὸ ὄνομά σας σιγά, ἐν ἡ στάσει τὸν ἐβλεπον πάντοτε κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν μας, ὡς ἂν συννητῶμεν ποταμόν τινα.

— Ἀχ! δυστυχῇ μου ἀδελφέ! ἀγαπητέ μοι Μιχαήλ! ἀναστεναζοῦσα λέγει ἡ πριγκηπίσσαι.

— Ἐβαδίσσαμεν καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Νικόλας, κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἐφθάσαμεν ἐνταῦθα. Εἰμεθα κατὰ σκοπι, τὸν δυστυχῇ μου κύριον οἰκτεῖρει τις ἂν τὸν ἴδῃ. Προσθέσατε, ὅτι πρὸ δύο ἡμερῶν, ἡ ἐξ αἰτίας τῆς συγκινήσεως ἦν πάσῃ ἐπαναβλέπων τὰ πάτρια, ἡ διότι ὁ θανατός σας τοῦ καταπιέζει μᾶλλον τὴν καρδίαν, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν καταπίσσω νὰ φάγῃ. Οὔτε καὶ ἐγγί-ζῃ τι.

— Δυστυχῇ μου ἀδελφέ! ἐπανελάθεν ἡ πριγκηπίσσαι. Καὶ δὲν προσεπάθησεν νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ περὶ ἐμοῦ, περὶ τῆς ὑπάρξεώς μου, θέλω νὰ εἰπῶ; Διότι ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι ζῶ καὶ τὸν περιμένω διακαῶς νὰ τὸν ἴδω καὶ ἐναγκαλισθῶ.

— Ὡ, ὡς πρὸς τοῦτο! ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας, ἡ αἰφνιδία παρουσίας σας θὰ ἦτο φοβερά. Δὲν ἐπιφορτίζομαι νὰ τὸν φέρω. Σκεφθῆτε, κυρία πριγκηπίσσαι, πρὸ πόσου καιροῦ ἔχει νὰ σας ἴδῃ.

— Ἐχεις δίκαιον, ὑπέλαθεν ἡ Δωροθέα, ἀνάγκη συνέσεως. Τί θλίψεις καὶ ποῖται τύψεις ἐὰν ἡ θέα μου τὸν ἀπετρέλ-λινε καὶ ἴσως τὸν ἐφόνευε. Ἰδὲν, ὁ ὠραῖός μας ἐξαδελφός, θὰ ἐπανεέλθῃ ἐκ τῆς Πετροπόλεως. Καίτοι εὐγενής, λέγεται σοφώτατος. Τοῦτον θὰ συμβουλευθῶ, αὐτός